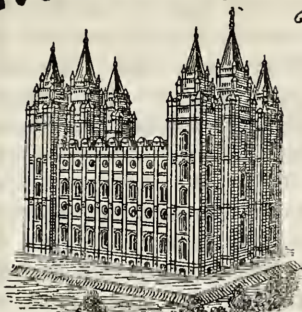
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 2	15 Januar 1904	53 Aargang

Tilstanden i den skandinaviske Mission.

Tale af Præsident Anthon L. Skanchy ved Konferencen i Kjøbenhavn d. 13 December 1903.*

Mine elskelige Søskende og Venner! Jeg har været meget interesseret hele Dagen lige fra i Formiddags, da vi havde vore Smaabørn her. Jeg har lært at elske disse smaa, uskyldige Børn, hvis Hjerter ere rene, og jeg veed ikke, at jeg nogensinde har elsket Børn mere, end siden jeg kom paa Mission; thi jeg synes, at det er det bedste Selskab, jeg kan faa, naar jeg samles med disse Smaa i vor Søndagsskole. Vi have hørt Rapporter af Brødrene i Aftes og i Eftermiddag fra de forskjellige Grene i denne Konference, hvor de have arbejdet og gjort god Fremgang. Saaledes er det gaaet i hele Missionen, og da Brødrene have givet deres Rapporter, saa tænker jeg, at det ogsaa vilde være passende for mig at give en Rapport for hele Missionen, da denne er den 10 og sidste Konference, vi afholde her. Jeg har rejst omkring i 11 Uger eller næsten 3 Maaneder for at opfylde det Program, som er givet mig, at besøge alle Konferencerne i denne Mission, og det er mig en stor Glæde at kunne sige Dem, at lignende gode Rapporter, som ere afgivne i Kjøbenhavns Konference, ogsaa ere afgivne i de øvrige 9 Konferencer. Jeg kan bevidne, at Herrens Værk skrider fremad, og det giver hans Tjenere fornyet Mod og Kraft til at gaa omkring blandt Folket, og opmuntrer tillige dem, som have vovet en Dyst for at rive sig løs fra deres Traditioner, deres Venner og deres Slægtninge, og som ere komne frem med Overbevisning i deres Sind, med Ydmyghed i deres Hjerter og have sluttet en Pagt med Herren i Daabens Vande ligesom de Hellige i

* Stenografisk Referat af Søster Amanda Håkonson.

fordums Dage; ved at sammenligne dette glæder det mig at se, at de samme Velsignelser, de samme Resultater, som bleve givne til dem, ogsaa ere givne til de Hellige i disse Dage. Det har været en stor Glæde for mig ikke blot i Kjøbenhavn, men ogsaa i alle de øvrige Konferencer, naar vi kunde samles saavel med de Hellige som med Herrens Tjenere. Paa samme Tid medføre Rejser baade Godt og Ondt, og det er en lang Rejse, som varer 11 Uger. Det har dog alligevel været en Hviletid, naar vi samledes med Søskende i Konference, og Herren har udgydt sin Aand ikke blot over sine Tjenere, men ogsaa over de Hellige og over vore Venner, som have besøgt os.

Jeg vil nu give en lille Rapport om, hvorledes Tilstanden i Missionen er for Øjeblikket. Vi have i Danmark 3 Konferencer med 22 Grene; flere Byer indbefatte en Gren, og flere Ældster arbejde i hver Gren. Der findes i Danmark 60 Ældster, og de tre Konferencer ere: Kjøbenhavns, Aarhus og Aalborg. Vort Naboland, Sverige, har 4 Konferencer, da Sverige er et meget større Land end Danmark, og da flere Hellige bo der. For halvandet Aar siden delte vi een Konference i to, men den er alligevel for stor; det er for mange Mile for Ældsterne at gaa, og Høsten er stor, men Arbejderne faa. Der er følgende Konferencer: Stockholms, Gøteborg, Malmø og Sundsvall med tilsammen 28 Grene; i disse Grene arbejde 58 Ældster fra Zion, og, som jeg sagde før, Høsten er stor, men Arbejderne ere faa. I Norge have vi 3 Konferencer: Kristiania, Bergens og Trondhjems; den sidste række over en Strækning af omtrent 200 norske Mil fra Trondhjem til Nordkap. Den naar omtrent op til den 72 Breddegrad, og paa denne Tid af Aaret er Lampen tændt fra Morgen til Aften og fra Aften til Morgen. Man kan ikke se Solen i henved 8 Uger, men om Sommeren lyser den baade Dag og Nat i en Tid af 3 Maaneder. Jeg har rejst meget deroppe, dog mest i mine unge Aar, da jeg havde min Missionsvirksomhed der. Skjøndt der den største Del af Aaret er koldt og mørkt deroppe, findes der alligevel mange varmhjertede Mennesker, som annamme Evangeliet. Der er ialt i Norge 20 Grene og 58 Ældster; Totalantallet af Grene i den skandinaviske Mission bliver saaledes 70 og af Ældster 176. Alle disse Ældster ere udsendte fra Zion uden Løn og Betaling; de have budt Farvel til deres Venner og Slægtninge. En Søn, mulig den eneste, som Faderen maaske har ment skulde være hans Alderdomstrøst og Hjælp, faar et Brev, om han kan berede sig til at gaa paa Mission i 2 eller 3 Aar. Dette vil for Mange lyde forunderligt; men hvad gjør Faderen, som havde tænkt sig, at Sønnen skulde pløje hans Mark og hjælpe til at udføre det Arbejde, som er nødvendigt hjemme? Han siger: „Min Søn, bered dig til at gaa; thi jeg føler mig stolt over, at jeg har en Søn, som er agtet værdig til at blive sendt ud med det Budskab, som greb hele min Ungdoms Interesse, medens jeg levede i Danmark, i Sverige eller i Norge." „Min Søn," vedbliver Faderen, „jeg skal gjøre det Bedste, jeg kan, medens du er borte; thi dette Værk er af Gud, og jeg er lykkelig ved at se, at jeg er velsignet med en af mine Lænders Frugt, der kan gaa ud og bære Vidnesbyrd om det ypperste —

den kostbare Perle — som jeg i mine Ungdomsdage fandt i mit gamle Fødeland." Jeg veed, at der i flere Tilfælde findes en Moders eneste Søn og en Enkes Søn blandt dem, som blive kaldede til at gaa ud for at forkynde dette Evangelium; men Herren er med sine Tjenere og velsigner dem i deres Arbejde; i alle de Konferencer, jeg har besøgt i dette Efteraar, har Frugten af deres Gjerning været stor og meget tilfredsstillende.

Jeg vil igjen henføre Dem til Sverige og omtale lidt af mine sidste Oplevelser der. Jeg kom til Sundsvall Konference i Slutningen af Oktober. En Ugestid, førend jeg kom dertil, havde Byens ærede Præster været paa vore Møder og diskuteret med Brødrene. Præsterne følte sig meget besværede saavel over, at Folk kom til vore Forsamlinger, som over, at de annammede Budskabet, bleve døbte i Vand til deres Synders Forladelse og bare Vidnesbyrd om, at dette var Guds Værk. Alt dette var en Torn i deres Øjne, og derfor udfordrede de Brødrene til Diskussion. Jeg har raadet Ældsterne til ikke at modtage Udfordringen; de ere udsendte med et fredeligt Budskab og for at forkynde Freden. Vi ere ikke udsendte for at diskutere med Verden, men for at bringe det glædelige Budskab, at Herren igjen har talet til Jorden, udsendt sine Engle og organiseret sin Kirke for aldrig mere at lade den blive opløst eller borttaget fra Jorden. Som sagt, Præsterne havde udfordret Brødrene; men da disse vilde tale om Evangeliets Principper, vilde Præsterne ikke høre noget derom, men gik istedetfor til Yderligheder. Da vore Brødre ikke fuldtud vare Sproget mægtige og som Følge deraf flere Gange begik sproglige Fejl, følte de lærde Theologer sig opløftede i deres Hovmod og erklærede Brødrene for overvundne. En tilstedeværende Metodistpræst var saa grov, at hans Menighed afsatte ham Dagen efter, og de Herrer brugte Ord og Udtryk, som en Kristen ikke bør udtale. Tidligere, naar vore Modstandere søgte at gjøre Oprør imod os, forfulgte de Brødrene, men her var det, ligesom Herren vendte det Hele til vor Fordel, og vi fik Befolkningen paa vor Side. Dette var 8 Dage før Konferencen, og jeg fik Brev derom i Trondhjem. Konferencepræsidenten i Sundsvall havde lejet 3 af de største Sale i Byen, og jeg kom dertil ligesom rustet til Kampen. Den første Aften, vi holdt Møde, Lørdag den 31 Oktober, var Salen fuld, og der var Præster og Referenter med Papir og Penne, men der herskede Fred, Ro og Orden, medens jeg forkyndte det glade Budskab, der bringer Glæde, Fred, Tilfredshed og Opmuntring i Sindet, og hele Folket blev paavirket af denne Aand. Førend jeg sluttede, bad jeg dem, som vare komne med deres Penne, vogte sig for at dyppe dem i Galde for at sværte os som et Folk. Vi vare ikke komne for at skade Folket, men for at velsigne dem, og de behøvede ikke at ruste sig mod os; hvis de gjorde det, vilde de selv komme til at bære Ansvaret derfor. Jeg har mange Beviser paa, at de, som have forfulgt Herrens Tjenere og lagt Hindringer paa deres Vej, have brændt deres Fingre. Jeg advarede dem, og de modtoge min Advarsel. Dagen efter skrev de derom i Bladene under Overskriften „Religionsforfølgelse" og anvendte som Motto: „Dyp ikke din Pen i Galde". Næste Dag, Søndag,

havde vi Møde paa en anden Sal, og der var fuldt til Trængsel baade om Eftermiddagen og om Aftenen. Mandag Aften holdt vi Møde i den største Sal, som fandtes i Byen. Omtrent 600 Mennesker vare tilstede. Der var Præster og Lægfolk og baade Høje og Lave. Kirkeraadet i Sundsvall havde da alt forbudt Brødrene at tale, men Konferencepræsidenten der følte sig fristet af den gunstige Anledning og vilde nødig lade den ubenyttet. Jeg sagde da til ham, at han kunde tale, hvis han vilde, men han maatte selv tage Følgerne. Derpaa talte han og en anden Broder hver i nogen Tid, hvorefter jeg optog den øvrige Tid. Jeg har aldrig følt bedre ved at tale til nogen Forsamling. Herrens Aand var tilstede i rigt Maal; jeg fornam, at jeg havde Folket med mig, og jeg følte, at dersom Nogen havde angrebet mig, vilde de have forsvaret mig. Vi bragte Budskabet om Fred til dem; vi talte om, hvad Herren havde gjort i vore Dage og i fordums Dage, og om hans Hensigt med at advare Folket førend hans anden og herlige Tilkommelse her paa Jorden. Da Mødet var forbi, kom Folket for at hilse paa os, og jeg syntes, vi havde stor Fremgang der; thi istedetfor at blive forfulgte, som vore Fjender havde tænkt sig, vendte Herren disse Ting til det Gode og til Fremme af sit Værk, og vi vare alle taknemmelige derfor. Da jeg nogle Dage efter ankom til Stockholm, skrev en derværende Broder, som var lovkyndig, en Protest mod Kirkeraadet, der havde stævnet Ældsterne for Politiretten, fordi de havde overtraadt Kirkeraadets Befaling om ikke at tale offenligt. Paa Grund af denne Protest blev Sagen udsat en Maaned, til den 11 December, og jeg venter nu Underretning om, hvorledes det er gaaet. Bladene i Sundsvall skrev, at de tænkte, de Herrer Præster vilde give meget for at kunne tage deres Sag tilbage uden for megen Skandale og Skam af deres egne Tilhængere.

Vi se, at Herren er med sine Tjenere og stadfæster deres Vidnesbyrd, og de ere glade og tilfredse med hans Styrelse, fordi de vide, at han har aabenbaret sin Villie i vore Dage. Vi tale om, at „Mormonismen" er bleven prøvet. Maa jeg sige Dem, at „Mormonismen" efter min Forstand har bestaaet Prøven og har sejret over enhver Modstand. Vi have fundet, at naar Præster og Lærde have gjort Alt for at slide den sønder og for at prøve den efter alle Kunstens Regler, saa er det gaaet ligesom med Kemikeren, der prøver Metallerne. Han kan ved sin Kunst og Lærdom skille de uægte Metaller fra de ægte. Men prøver han Guldet, hvad finder han saa? At Guld er Guld, og at det ædle Metal er det samme som før Prøven. Saaledes er det ogsaa med „Mormonismen". Den har gjennemgaaet Prøverne, og vi have ligesom Kemikeren fundet, at Guldet er Guld, og at det har sin Vægt og Værdi, og saaledes ville De, mine elskelige Venner, ogsaa finde, at „Mormonismen" har sin Vægt og Værdi. Jeg er lykkelig ved at være agtet værdig som en Budbærer af disse glade Tidender; vi have, som jeg allerede har forklaret, erholdt Vidnesbyrdet, som intet Menneske kan give os, og som intet Menneske kan tage fra os. Det er kommet til os, ligesom det kom til Peter, da Kristus fremstillede sig for sine Disciple ved en vis Lejlighed

og spurgte dem: „Hvem sige Folk, at Menneskesønnen er?“ Nogle af Disciplene svarede: „Nogle sige, Johannes den Døber; Andre, Elias; Andre, Jeremias eller en af Profeterne.“ „Men I, hvem sige I, at jeg er?“ Da svarede Peter: „Du er Kristus, den levende Guds Søn.“ Jesus talede da til ham og sagde: „Salig er du, Simon Jonas' Søn, thi Kjød og Blod har ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlene. Men ogsaa jeg siger til dig, at du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Dødsrigets Porte skulle ikke faa Overhaand over den.“ Hvor mange er der ikke, som have misforstaaet denne Udtalelse, og som, istedetfor at forstaa den paa den rigtige Maade, at det var paa Aabenbarelsens Klippe, Kristus byggede sin Menighed, forklare, at det var paa Peter. Det var ikke paa Peter, ikke paa denne skrøbelige Mand, som ved en vis Lejlighed fornægtede sin Herre og Mester af Frygt for sit eget Liv, men Klippen er Aabenbarelsens Klippe, og paa denne var det, at Herren vilde bygge sin Menighed. Hvis vi læse i Bibelen, ville vi finde, at om Herren nogensinde har haft sit Folk paa Jorden, er det bleven vejledet ved Aabenbarelse fra de høje Himle. Derfor siger Skriften, at dette er det evige Liv, at de kjende dig, den eneste sande Gud, og ham, du udsendte, Jesus Kristus. Der staar ogsaa skrevet, at Ingen kjender Sønnen, uden Faderen, ejheller kjender Nogen Faderen, uden Sønnen og den, hvem Sønnen vil aabenbare ham. Saaledes, mine Venner, er det formedelst Aabenbaring, at vi kunne forstaa, tro og fatte disse Ting, og det forekommer mig, at den Lærdom, som er givet os gjennem Bibelen, ikke er til stor Nytte for os, hvis vi ikke kunne forstaa, at Aabenbarelse er den Klippe, som Herren vil, at alle hans Børn skulle bygge paa. Han har organiseret sin Kirke i de senere Dage, og Skriften stadfæster dette; thi Herren vil ikke gjøre nogen Ting uden først at aabenbare sin Villie for sine Tjenere, Profeterne, og Værket vil blive forkyndt til alle Slægter, Stammer og Folk, førend Enden kommer. Vi behøve ikke at fare vild, og jeg vil sige, som mine Brødre have sagt, at hvis Nogle ønske at finde Sandheden, skulle de, naar de komme hjem, bøje deres Knæ og i Oprigtighed søge deres himmelske Fader. Det er Tid for os alle at lære at kjende Gud; thi vi leve i en Tidsperiode, hvor vi vide, at Herren har talet. Jeg bærer mit Vidnesbyrd om Sandheden af dette Budskab, og jeg ønsker, at Herrens Fred maa hvile over dem, som have sluttet Pagt med deres himmelske Fader, at de maa beflitte sig paa og berede sig til at erholde de Gaver og Velsignelser, som Herren har lovet sine Børn, naar de ere lydige mod hans Befalinger. At Herren vil velsigne vore Venner, saa at de kunne erholde de samme Velsignelser og berede sig for den store Dag, der kommer, og faa Del i vor Faders Rige, er min Bøn i Kristi Navn. Amen!

Joseph Smith den Mormon-Profet

Af Ældste Hugh J. Cannon, Præsident over den tyske Mission.

I

I Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige læres det, at alle Menneskers Aander have haft en Forudtilværelse, før de nedstege til denne jordiske Sfære. Inden denne Verden blev skabt, kjendte disse Fornuftvæsener den Plan, som Herren havde lagt for sine Børns Saligheds Skyld, og de jublede af Glæde og bragte den store Elohim deres Tak og Pris, da denne Plan blev aabenbaret for dem. I de himmelske Verdener findes der — ligesom i dette Liv — ædlere Aander, som paa Grund af deres Energi, Troskab og andre fremragende Egenskaber have opnaaet at faa en ophøjet Stilling. I et Tidsrum saa langt, at Menneskenes begrænsede Fatteevne ikke kan forstaa det, have disse Aander efterhaanden udviklet sig og beredt sig til deres fremtidige Liv. Vi vide, at de hinsides have høstet Erfaringer; det er i hvert Fald aabenbaret ved en stor Begivenhed, som fandt Sted i vor tidligere Tilværelse, og ved hvilken Alle havde Lejlighed til at vise deres Personlighed og Karakter. Man hører ofte Tale om den frygtelige Tvedragt, i hvilken Lucifer, Morgenrødens Søn, indlod sig med Faderen, da han før Jordens Skabelse gjorde Oprør med det Resultat, at en Tredicdel af de himmelske Hærskarer holdt med ham og fulgte ham i hans Vildfarelse, hvorefter de bleve nedstyrtede fra deres Herlighed. Efter de Sidste-Dages Helliges Tro fik alle de Aander, som den Gang vare forblevne tro mod Herren uden at have lyttet til Satans smigrende Tale, den store Forret at komme ned paa Jorden og blive iførte Legemer, men Fornuften siger os tillige, at de formodentlig ikke alle have vist Standhaftighed i lige høj Grad. Der findes paa Jorden ikke to Personer, som have fuldstændig den samme Karakter. Ethvert Menneske har visse Ejendommeligheder, som adskiller ham fra Andre. Disse Egenskaber ere i de forløbne Aartusinder lidt efter lidt blevne mere udviklede, og Indtrædelsen i denne Verden har kun ændret dem lidt eller slet ikke. I hin anden Verden vare Nogle intelligente og tapre Ledere, og de have øvet stor Indflydelse paa deres svagere Medmennesker. De vare i høj Grad begavede som Førere, og Herren, som kjendte deres Egenskaber, har, før de kom paa Jorden, udvalgt dem til at udføre et særligt Hverv. Denne Tro bekræftes ved Herrens Ord til Profeten Jeremias, naar han siger: „Før jeg dannede dig i Moders Liv, kjendte jeg dig, og før du udkom af Moders Skjød, helligede jeg dig; jeg beskikkede dig til en Profet for Folkene." Ligeledes have Jesu første Apostle ved deres Ord i det ny Testament bevist, at de havde den samme Tro.

Naar vi overveje Sagen nærmere, kunne vi let forstaa, hvorfor en Mand netop paa et givet Tidspunkt bliver kaldet til at gjøre et Arbejde, som et andet Menneske ikke har kunnet udrette. Herren holder alle Nationers Fremtid i sin Haand, og skjøndt det ofte ikke er til at se, er han dog Herre over alle Folkeslags Skjæbne. Han sender til enhver Tid netop de Aander til Jorden, som tjene hans vise Formaal. Vi kunne

som saadanne nævne Moses og andre af Herrens Tjenere, om hvilke vi læse i den hellige Skrift. I Verdenshistorien findes der saa mange af de Store og Ædle, at det ikke er nødvendigt at nævne dem. I hver Nation og næsten i hver By fortælle de prægtige Monumenter om store Mænd, som have boet der, og hvis Livshistorie viser, at de netop i særlig Grad vare egnede til at udføre det Arbejde, som paahvilede dem, og som Tiden krævede.

Saaledes udføres den Almægtiges Hensigter, og det er velgjørende at tænke paa, at Herren har udvalgt enhver af os til at udføre et bestemt Arbejde, som vi bedre end et hvilket som helst andet Menneske paa Jorden ere i Stand til at gjøre. De, der have denne Overbevisning, kunne med Fortrøstning imødese alle Livets Gjenvordigheder; thi de vide, at deres Lod i Livet ikke er afhængig af Tilfældigheder, men at de spille en Rolle i Verdens Historie, og at de netop paa Grund af deres Dygtighed ere blevne udvalgte til denne Gjerning.

Skjøndt Læren om Forudtilværelsen er meget gammel, er den dog gaaet i Glemmebogen for det store Flertal af Menneskene, der i Reglen anser den for at være ganske ny. En af de første, som i disse Dage forkyndte denne Lære, blev ogsaa udvalgt til sin Gjerning, førend han ved den naturlige Fødsel fik et jordisk Legeme. Paa Grund af sine overordentlige Evner og sin store Troskab har han indtaget en vigtig Plads i det himmelske Raad og staaet som en fremragende Leder, ligesom han senere blev det i sin jordiske Tilværelse for sine Medmennesker. Denne Mand var Joseph Smith, hvis Navn — som det forud var bleven ham kundgjort af en Engel — skulde blive bekjendt baade for Godt og Ondt i hele Verden. I Alvor og Ærefrygt kalde de Sidste-Dages Hellige ham en Guds Profet. Siden Verdens Begyndelse ere de sande Profeter altid blevne forfulgte, og dette er et af Frelseren givet Tegn, hvorpaa man skal kjende dem. I saa Henseende opfylder han, som vi beskjæstige os med i denne Artikel, enhver Fordring. Af Verden forhadt, bespottet og fordrevet fra Sted til Sted, viste han i et Liv, fuldt af Storme og Kampe, at han dog var en sand Guds Profet, som, bydende alle Vanskeligheder Trods, hævede sig som en Kæmpeeg over det lave Buskads, der omgav ham. For en Mand, som har stærke Legemskræfter og behørig Selvtillid, er det ikke let at følge Forløseren, naar han siger, „at I ikke skulle sætte eder til Modværge mod en Ond; men den, som slaar dig paa din højre Kind, vend ham ogsaa den anden til". For at kunne gjøre det maa man være i Besiddelse af et langt større aandeligt Mod end det, der behøves til at gjengjælde en Fornærmelse paa samme Maade. Men som Elev af den Skole, Frelseren selv maatte gjennemgaa, har Profeten Joseph Smith grundig løst denne Opgave, og som sit guddelige Forbillede var han ogsaa villig til at overlade Afstraffelsen af sine Forfølgere til den store Dommer, hvis Domme altid ere retfærdige, selv om de ofte for utaalmodige Mennesker kunne synes at være for langsomme.

Alle, som med et fordomsfrit Sind studere denne Mands Historie, ville finde en paafaldende Lighed mellem hans og Jesu Kristi Liv. Denne

dristige Paastand vil sandsynligvis oprøre mange saakaldte Kristne, men vi fremsætte den alligevel, og vi fastholde den. Vi ville ikke dermed saare Nogens Følelser; thi vi stille ikke denne Profet lige med Frelseren. Kristus var og er Mesteren, Guds Søn, som havde Myndighed til at kalde Legioner af Engle ned fra Himlen til at forsvare sig, hvis det havde været nødvendigt. Han er Kirkens Hoved og vil altid vedblive at være det, og gjennem ham ville vi faa det evige Liv. Joseph Smith var kun den store Herres Tjener, og dog var han en Mand, hvis Nærværelse udøvede en forunderlig Indflydelse selv paa de største Mænd i Verden. Det vides jo, at der kan være Lighed mellem Mesteren og Lærlingen, og det var der i dette Tilfælde. Begge vare fødte i Fattigdom og havde været udsatte for alle Slags haarde Prøvelser; gjennem disse tunge Erfaringer vare de blevne mægtigere og større; Ingen kunde gjennemgaa de Lidelser, som Jesus maatte døje, uden at lære Noget og uden at blive større og mægtigere derved. De døde begge i deres Ungdom, men den Indflydelse, de have udøvet paa deres Medmennesker, kan ikke tilintetgjøres hverken i Tid eller Evighed. Skjøndt de intet Ondt havde gjort, bleve de begge af deres Medmennesker bespottede og dræbte, og de beseglede tilsidst deres Testamente med deres Blod. Jesus sagde til sine Disciple: „Ingen har større Kjærlighed end denne, at han sætter sit Liv til for sine Venner," og dette gjorde baade Herren og Tjeneren. Kristus døde for Verdens Synder, og Joseph Smith døde for at gjøre sit Testamente gyldigt. Begge havde de kunnet redde deres Liv, men paa dette Tidspunkt viste deres Karakter sig i sin Storhed, og de bøjede sig i Ydmyghed under Faderens Villie. De viste, at de havde saa stor Kjærlighed til ham, til hans Værk og til deres Medmennesker, at de regnede deres jordiske Liv for Intet i Sammenligning dermed, og derved beviste de, hvor fuldkommen deres Tro var paa den Almægtiges Løfter. De vare uden Tvivl forbundne i den himmelske Verden, og det var bestemt, at de begge skulde sætte deres Liv til for Faderens Værk og for de Principper, som de elskede saa meget. (Der Stern.)

Kirkehistorien om Daaben.

Mosheim, den navnkundige tyske Historieskriver, skriver i sin Kirkehistorie (den engelske Udgave 1 Del, Side 129) saaledes: „Daaben udførtes i det (det første) Aarhundrede uden offentlige Sammenkomster paa Steder, som vare bestemte dertil, ved at nedsænke det hele Legeme i Døbefonten." Og videre (Side 211) skriver han: „De Personer (i det andet Aarhundrede), som skulde døbes . . . bleve nedsænkede i Vandet og indlemmede i Kristi Rige i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn i Overensstemmelse med vor elskelige Herres Befaling."

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 • Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Fredag den 15 Januar 1904

Mormonerne og Bibelen.

Et religiøst Blad indeholdt i Efteraaret under ovenstaaende Overskrift en Artikel, hvori det søgte at bevise, at de Sidste-Dages Helliges Lære paa flere Punkter var stridende mod Bibelen. Bladet skrev bl. a.: „Jesus siger i Bibelen: Paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Dødsrigets Porte skulle ikke faa Overhaand over den. Mormonerne sige, at Menigheden ved Forfølgelser blev udryddet, saa at den ikke har existeret siden Apostlenes Dage til Joseph Smiths Tid, altsaa over 1700 Aar."

Hermed sigtes formodentlig til, at vi sige, at den (Menigheden) ikke fandtes paa Jorden, og Sandheden af denne Paastand kunne vi fuldtud bevise. Vi have ofte paapeget, at den Fornedrelsestilstand, hvori den saakaldte Kristenhed befinder sig og har befundet sig siden Apostlenes Dage, ene og alene var Bevis nok paa vor Anskuelses Rigtighed, da den, som afviger og ikke forbliver i Kristi Lære, er en Antikrist og har ikke Gud. Men eftersom man saa haardnakket klamrer sig til den formentlige Udtalelse af Jesus, at Menigheden altid skulde bestaa, ville vi undersøge og se, hvad han egentlig sagde. Det er tydelig nok Udtrykket „Dødsrigets Porte" (i den gamle Oversættelse „Helvedes Porte"), som vore Venner snuble over; man kan naturligvis ikke nøjes med det Begreb, som den bogstavelige Ordlyd medfører.

I Joh. Aabenbaring 1: 17-18 siger Jesus til Johannes: „Frygt ikke; jeg er den Første og den Sidste og den Levende, og jeg har været død, og se, jeg er levende i Evighedernes Evigheder, og jeg har Dødens og Dødsrigets Nøgler." Adams Fald bragte os alle i Dødens Magt eller i Dødsrigets Vold, det vil sige, at vi alle maa dø. Men ved sin Lydighed, Trofasthed og frivillige Død erhvervede Jesus sig Ret til Besiddelsen af Nøglerne til Døden og Dødsriget, og den mindeværdige Morgen, da han triumferende brød Gravens Lænker eller, med andre Ord, aabnede „Dødsrigets Porte", mistede Døden sin Magt over alle dem, som tilhørte ham. Hebræerbrevets Forfatter siger herom:

„Han frembar i sit Kjøds Dage med stærkt Raab og Taarer, Bønner og ydmyge Begjæringer til ham, som kunde frelse ham ud af Døden, og blev bønhørt for sin Angest („Gudsfrygtigheds Skyld", sv. O.), og saaledes lærte han, uagtet han var Søn, Lydighed af det, han led, og

blev, da han var bleven fuldkommet, Ophav til evig Frelse for alle dem, som lyde ham."

Allerede ved hans Opstandelse begyndte denne „Frelse for alle dem, som lyde ham", at vise sig, idet Dødsriget begyndte at gjengive sine Døde. Matthæus skriver herom:

„Og Gravene aabnedes, og mange af de hensovede Helliges Legemer stode op, og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og gik ind i den hellige Stad og viste sig for mange" (27: 52-53).

Hvad sagde Jesus til sine Apostle? „Og naar jeg er gaaet bort og har beredt eder Sted, kommer jeg igjen, og jeg vil tage eder til mig, for at ogsaa I skulle være, hvor jeg er." Hvorfra skulde han tage dem? Fra Dødsriget, hvorhen de i de fleste Tilfælde sendtes over Forfølgelsens Baal og Skafotter; thi Frelseren, som de troede paa, havde Nøglerne til de Porte, som Døden lukkede om dem, og i Haabet herom kunde de med Paulus udraabe: „Død („Dødsrige", sv. O.), hvor er din Sejer? Død, hvor er din Brod."

(—Z i »Nordstjärnan«.)

Afløsning. Nedennævnte Ældster ere efter en hæderlig Mission afløste fra de paagjældende Konferencer med Tilladelse til at vende hjem:

Niels C. Mortensen fra Bergen til Huntsville, Utah.
Nelson J. Hemmert fra Christiania til Thayne, Wyoming.
Carl E. Johnson fra Stockholm til Salina, Utah.

Disse Brødre vende tilbage til deres Hjem med Vidnesbyrd om et godt og pligttro Arbejde, og vi ønske dem en lykkelig Rejse og et hjerteligt Gjensyn med Slægt og Venner.

Kirkehistorien om Frafaldet.

Mosheim siger i sin Kirkehistorie, der omhandler det andet Aarhundrede: „De kristne Biskopper indstiftede nye kirkelige Ceremonier for derved at vinde Jøders og Hedningers Yndest."

„Som en Følge deraf havde de Kristnes Ritualer og Anordninger selv paa den Tid Lighed med de hedenske Mysterier."

„Den kristne Religions Enkelthed og ædle Karakter tabtes, eller i det mindste forringedes, da disse Filosofer forenede deres Dogmer med dens Lærdomme."

Om det fjerde Aarhundrede siger han: „De kristne Biskopper antoge i deres Gudstjenester, med meget faa Forandringer, de Ritualer og Anordninger, som Grækerne og Romerne samt andre Nationer havde æret og agtet, og med hvilke de dyrkede deres antagne Guder."

Om det sjette Aarhundrede siges der: „Efter at de oprindelige Principper vare overtraadte, saa forandredes Teologien, og den Mangfoldighed af fremmede Skikke og overtroiske Ideer, som bleve lagte til den kristelige Religion, ere næsten ubeskrivelige."

Erhold Guds Aand.

Nedenstaaende gjengive vi en Tale, som afdøde Præsident Wilford Woodruff holdt ved Weber Stav Konference i Ogden, Mandag den 19 Oktober 1896. Den findes trykt som Tillæg til Professor N. L. Nelsons Værk »Preaching and Public Speaking« og indledes bl. a. med følgende Bemærkninger af Professoren: „Det er mig en ikke ringe Glæde at medtage en Tale, der ved sine Exempler saa godt oplyser de Principper, som ere nedlagte i denne ydmyge Afhandling. Enhver kan se, at det ikke er en lærd og indstuderet Prædiken, men at den netop er saaledes, at Enhver faar det Indtryk, at den er dikteret ved Guds Aand. Det Faktum, at Talen giver Lejlighed til logiske Analyser indtil de mindste Enkeltheder, burde en Gang for alle fastslaa, at den Helligaand er en Ordenens Aand, og at vore Taler blive logiske og korrekte ganske i Forhold til, hvorledes vi give denne Aand Raaderum. Læg Mærke til den ukunstlede Indledning, til de klare og ligefremme Sætninger og til Sprogets og Udtrykkenes Naturlighed, uden Spor af Forsøg paa oratorisk Effekt."

Indledning.*

Det glæder mig at møde saa mange af vore Venner i denne Formiddag. Jeg ønsker at omtale nogle Principper, som jeg kun sjelden dvæler ved i de Helliges Forsamlinger. Mit Sind har i den senere Tid været beskjæftiget med forskjellige Ting, hvis Hensigt Herren kjender bedre end jeg, men de ere dog Principper, hvormed vi alle ere mere eller mindre bekjendte.

En af Apostlene sagde til mig for nogle Aar tilbage: „Broder „Woodruff! jeg har længe bedet Herren om at forunde mig et Englebesøg; jeg har i høj Grad ønsket dette, men han har ikke hørt min Bøn." Jeg svarede, at selv om han bad tusinde Aar om denne Naade, vilde Herren ikke skjænke ham den, medmindre han havde en Hensigt dermed. Jeg tilføjede, at Herren aldrig har sendt og aldrig vil sende Engle blot for at tilfredsstille personlige Ønsker. Naar Herren sender en Engel til Nogen, er det for at udføre en Gjerning, som kun kan udføres ved en Engels Administration. Jeg sagde til ham, at det var mine Anskuelser; Herren har lige fra Verdens Skabelse sendt Engle til Menneskene til forskjellige Tider, men altid med et Budskab eller for at udføre Noget, som ikke kunde udføres paa anden Maade. Jeg henviste til forskjellige Tilfælde og særlig til Englens Besøg hos Joseph Smith. Aabenbareren Johannes siger, at i de sidste Dage skulde en Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde det evige Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden. Grunden til, at der fordredes en Engel til at bringe dette Evangelium, var den, at det ikke fandtes paa Jorden. Evangeliet og Præstedømmet var borttaget fra Menneskene; derfor maatte Gud gjengive det.

* Inddelingen af Talen er af Professor Nelson.

Jeg har altid sagt, og jeg ønsker at gjentage det i eders Paahør, at Guds Børn trænge til den Helligaand. Det er langt mere nødvendigt for Menneskene at besidde denne Gave end at nyde Englebetjening, medmindre det er nødvendigt for deres Undervisning. Jeg ønsker at henvise til min egen Erfaring med Hensyn til Englebetjening og den Helligaands Vejledning. Jeg har aldrig bedet om Englebesøg; men jeg har nydt saadanne enkelte Gange i min Livstid.

Et af dem indtraf i A. O. Smoothys Moders Hus i Kentucky, da jeg udførte min første Mission. Jeg rejste gjennem Jackson County til Arkansas Territoriet, vadede 180 Mil gjennem Mississippis Sumpe fra Little Rock til Tennessee og ankom til Henry County paa den vestlige Side af Staten paa samme Tid, som David Patten og Warren Parish ankom til den nordlige Egn. Vi mødtes senere, arbejdede en Tid sammen og organiserede nogle Grene der. Jeg besad den Gang en Præsts Kaldelse, og jeg rejste Tusinder af Mil og prædikede Evangeliet som Præst; jeg har før bemærket i mine offentlige Taler, at Herren var med mig, og hans Kraft beskyttede mig ligesaa meget, medens jeg besad den Kaldelse, som medens jeg har beklædt Apostelembedet. Han vil hjælpe enhver Mand, som bærer en Del af det hellige Præstedømme, hvadenten han er Præst, Ældste, Halvfjerds eller Apostel, naar han kun søger at ære sin Kaldelse og udføre sine Pligter.

Første Hovedinddeling: Hvad der angaar Englebetjening.

En Hændelse i Arkansas.

Jeg vil nævne et Exempel paa Herrens Beskyttelse, medens jeg var Præst; det indtraf i Arkansas, hvor jeg arbejdede sammen med en Ældste. Paa den Egn levede en gammel Mand, som tilligemed sin Hustru og fire Sønner havde været i Jackson County, hvor de Hellige boede, og hvor Hustruen døde. Denne gamle Mand var tilsyneladende i Troen, da han forlod dem. Han blev ligesom de øvrige Hellige drevet fra sit Hjem, og nogle af hans Sønner bleve under den Forfølgelse, som rasede der, piskede med Egekjæppe. Jeg vidste, at han levede i Arkansas, og jeg ønskede at se ham; thi han var, saavidt vi vidste, det eneste Medlem i den Egn. Natten, før jeg ankom dertil, havde jeg en besynderlig Drøm. Jeg saa' i denne en Engel, som pegede paa en vis Vej og sagde, at den skulde vi følge, saa vilde Guds Velsignelse ledsage os. Som vi vandrede paa denne Vej, kom vi til et Hus, mellem 10 og 15 Fod højt og bygget af Tømmerstokke. Vejen gik lige gjennem Bygningen. Jeg aabnede Døren og saa' da, at Huset var fuldt af store Slanger. Min Kammerat sagde, at han ikke under nogen Omstændigheder vilde gaa derind. „Godt," sagde jeg, „jeg vil eller ogsaa dø under Forsøget. Herren har sagt os, at vi skulle følge den Vej, og jeg følger den." Jeg traadte ind ad Døren. Slangerne rejste sig og gjorde sig rede til at angribe mig. Midt paa Gulvet var en meget stor Slange, som snappede efter mig. Det saa' ud til, at jeg skulde miste Livet; men da den store Slange kom mig nær, faldt den død ned ved mine Fødder;

de døde alle, bleve sorte, brast itu, hvorefter der gik Ild i dem, og de opbrændtes, og vi gik begge igjennem uskadte.

Morgenen efter ankom vi til ovennævnte Mands Hus; hans Navn var Akeman. Det var en Søndag Morgen. Hr. Akeman og hans Datter spiste Frokost; Sønnerne boede i Smaahuse omkring ham. Vi toge Sæde; men en besynderlig Aand syntes at raade i Huset. Omsider gik jeg hen til Kamingesimsen, hvorpaa der laa en Mormons Bog. Jeg tog den i min Haand og sagde: „Broder Akeman! De har her en god Bog." Han svarede: „Det er en Bog fra Helvede." Nu begyndte jeg at forstaa Stillingen; han havde apostaseret, og han fordømte Alt og Alle, særlig Joseph Smith, Lyman Wight, Apostlene og mange Andre. Han var meget forbitret. Jeg spurgte om hans Sønner; han svarede, at de boede i Nærheden. Jeg besøgte en af dem — den yngste, saa vidt jeg veed, og den eneste, der havde bevaret Troen; han var lig en druknende Mand, men ved vore forenede Bønner kom han paany i Besiddelse af Guds Aand, og vi tilbragte en behagelig Tid i hans Selskab. Vi fortalte ham, hvad vi havde oplevet i hans Faders Hus, og udtalte Ønsket om at afholde nogle Møder, hvis vi kunde faa Lejlighed dertil. Han svarede, at det var tvivlsomt, om det kunde lade sig gjøre, eftersom hans Fader havde tabt Troen og var imod Alt, hvad der kaldtes „Mormonisme". Han fortalte os imidlertid, at der i Nærheden levede en Mand, til hvem han havde laant et Exemplar af Mormons Bog. Hans Navn var Hubbard, og baade han og hans Hustru vare gamle Folk. Til dem gik vi, og de modtoge os med Glæde. Min Medarbejder begyndte nu at tale om, at han vilde forlade Egnen. Han var en Ældste og jeg en Præst; det var derfor den naturlige Orden, at jeg skulde rette mig efter ham, men jeg sagde til ham: „Du gaar ikke herfra, heller ikke jeg; vi skulle begge forblive her, indtil min Drøm bliver opfyldt. Her er Stedet, og vi skulle være Vidner til dens Opfyldelse." Det var lidt unaturligt for mig at optræde saaledes; men jeg blev ved den Lejlighed ledet til at gjøre det. Vi forbleve der i tre Uger; jeg ryddede Land for Fader Hubbard, og han sørgede for vort Underhold. Herren tilskyndede mig tre Gange til at gaa og advare Hr. Akeman; den sidste Advarsel modtog jeg Lørdag Nat den tredie Uge. Jeg gik omtrent en Fjerdingvej til hans Hus. Hans Datter mødte mig i Gangen, og jeg gik ind og hilste paa Faderen. Han vandrede frem og tilbage paa Gulvet, men talte ikke til mig. Jeg fortalte, at Herren havde sendt mig til ham; hertil ytrede han nogle spottende Ord. Jeg satte mig og begyndte at advare ham. Jeg fortalte ham, at han var falden fra Kristi Evangelium, at han tidligere havde indehaft Præstedømmet, men at hans nuværende Kurs vilde lede ham til Fordærvelse, og at Guds Straffedomme vilde ramme ham. Det var omtrent Alt, hvad jeg sagde, men jeg aflagde mit Budskab. Han blev rasende som en Dæmon, og jeg gik derfor snart. Han fulgte efter mig, da jeg forlod Huset, men da han naaede mig, faldt han død om for mine Fødder som ramt af en Lynstraale. Han var en meget stor Mand. Han blev sort som en Neger, og hans Hud syntes at briste. Dagen efter overværede jeg hans Begravelse. Han havde før sin Død

samlet en Pøbelhob og sendt Bud til dem, at de skulde drive os fra Egnen eller hænge os; de havde allerede advaret os. Følgen deraf blev, at der døde mellem femten og tyve Personer, medens jeg opholdt mig der. De bleve angrebne af en Lungesygdom; Lægerne aabnede en Aare, og Døden paafulgte efter nogle faa Minutters Forløb. En af de syge sendte Bud efter mig; jeg gik til ham og saa', at han blev holdt af to Mænd. Han sagde til mig: „Jeg beder Dem gjøre et Indsnit i min Side, jeg har en yderliggende Smerte der, De kan skjære den ud og redde mit Liv." Jeg saa' paa ham, men svarede Intet. Jeg tænkte: „Dersom dine Øjne vare aabne, kunde du se Dødens Engel staa ved din Side." Han døde, medens jeg var der. Derefter forlod min Medarbejder mig, og jeg rejste alene til Memphis, Tennessee, hvor jeg mødte Brødrene Patten og Parish.

Et Syn om Fremtiden.

Efter at jeg i længere Tid havde arbejdet i den Egn, modtog jeg en skriftlig Anmodning fra Joseph Smith og Oliver Cowdery om at bestyre de Menigheder, som vi havde oprettet i disse Egne. Profeten lovede mig mange Velsignelser og sagde, at jeg skulde ikke tabe Noget, hvis jeg gjorde, som han ønskede, og lod de andre Brødre gaa og modtage deres Begavelser, medens jeg selv blev tilbage. Jeg opholdt mig da i Broder A. O. Smoots Moders Hus og modtog Brevet ved Solnedgang. Derpaa gik jeg ind i et lille Værelse, hvor der stod en Sofa, for at bede i Løndom. Jeg var glad og takkede Herren for de Velsignelser, som han ved Profeten lovede mig. Medens jeg laa paa mine Knæ i Bøn, blev Værelset oplyst; jeg aabnede Øjnene og saa' et himmelsk Sendebud staa ved min Side. Jeg rejste mig, og han fortalte mig, at han var kommen for at undervise mig. Han viste mig derpaa et Panorama og sagde, at jeg skulde se med mine Øjne og forstaa, hvad der skulde ske paa Jorden før Menneskens Søns Tilkommelse. Han begyndte med Skriftens Udsagn, at Solen skulde forvandles til Mørke, Maanen til Blod og Stjernerne falde ned fra Himlen. Disse Begivenheder bleve mig viste en efter anden, som jeg formoder, de ville indtræffe før Menneskens Søns Tilkommelse.

Derpaa viste han mig de Dødes Opstandelse, hvilken er bekjendt som den første og den anden Opstandelse. Ved den første Opstandelse saa' jeg ingen Grave og heller Ingen opstaa fra Gravene. Jeg saa' Myriader celestiale Væsener i hvide Klæder, Mænd og Kvinder, som havde annammet Evangeliet. De bleve betegnede for mig som allerede opstandne Væsener. Derefter saa' jeg, hvad der kaldes den anden Opstandelse. Jeg saa' en stor Mængde Grave. Guds Aand svævede over Jorden som en mild Regn; naar den faldt paa Gravene, bleve de aabnede, og jeg saa' Legioner menneskelige Væsener komme frem. De vare ligesaa forskjellige i deres Klæder, som vi ere, eller som de bleve nedlagte. Saaledes underviste denne Person mig. Blandt andre Ting, som han viste mig, vare syv himmelske Løver af glødende Metal. Jeg spurgte ham, hvad de vare til. Han sagde, at de vare Billeder paa Evangeliets forskjellige Uddelinger til Menneskenes Børn, og at de alle skulde blive viste i Himmelen blandt

de kommende Tegn. Derefter forsvandt Sendebudet. Det gjorde et uudsletteligt Indtryk paa mit Sind, og dersom jeg havde været en Maler, kunde jeg have malet et Billede af Alt, hvad jeg saa'. Næste Dag afholdt vi Møde i Akademiet. Broder Smoot tilligemed nogle Andre vare tilstede, men mit Sind var saa optaget af, hvad jeg havde set, at jeg næppe fattede min Stilling. Jeg forstod knap, hvor jeg var, saa henrykt var jeg over Synet.

Jeg henviser til dette som en af de Tilkjendegivelser, jeg modtog blandt mine første Erfaringer i Evangeliet. Jeg var Præst paa den Tid. Der var naturligvis en Hensigt med denne Persons Besøg og den Undervisning, som han gav mig. Han kjendte langt bedre end jeg, hvad der laa forud for mig i Livet. Det blev uden Tvivl gjort for at styrke mig og for at opmuntre mig i mit Arbejde.

Et Sammenstød med onde Aander.

Det andet Tilfælde, hvortil jeg ønsker at henvise, er det, som jeg omtalte i sidste General-Konference. Jeg behøver ikke nu at dvæle omstændeligt derved, men jeg har en Hensigt med at bringe det frem for Folket ved denne Lejlighed. Broder Kimballs Erfaring angaaende de onde Aander i England er berettet i Kirkens Historie, og medens jeg omtaler dette Punkt, ønsker jeg at rette en Fejltagelse, som jeg, da jeg omtalte dette Tilfælde, begik i ovennævnte Konference. Jeg forvexlede Broder Kimballs og Broder Hydes Navne og fremsatte det saaledes, at Broder Kimball uddrev de onde Aander fra Broder Hyde, medens Kjendsgjerningen er, at Broder Kimball blev angreben af onde Aander, og Broder Hyde lagde sine Hænder paa ham og uddrev dem. Eftersom dette er en historisk Kjendsgjerning, ønsker jeg at fremsætte den rigtig og afgiver derfor denne Forklaring. Da Broder Kimball, Broder George A. Smith og jeg rejste til London, kom vi i Berøring med disse onde Aander. De søgte at ødelægge os, og det første Hus, der blev aabnet for os, var fuldt af dem. De havde samlet sig der for at tilintetgjøre os og for at forhindre Evangeliets Indførelse i den store By. Broder Kimball rejste i Forretning til Manchester og efterlod Broder George A. Smith og mig i London. En Aften sad vi oppe til Klokken elleve og talte om Mormonismen, hvorefter vi gik til Sengs. Saasnart vi havde lagt os, kom disse Aander over os, og det lod næsten til, at vi skulde miste vort Liv. Det var, som om en stærk Mand greb mig i Struben og søgte at kvæle mig. Midt under disse Omstændigheder tilskyndede en Aand mig at bede. Jeg gjorde saa, og medens jeg bad, blev Døren aabnet, Værelset fyldtes med Lys, og tre Sendebud kom ind. Hvem de vare, veed jeg ikke. De lagde deres Hænder paa vore Hoveder, truede de onde Aander og reddede derved vort Liv. Ikke alene truede de Uaanderne, som vare tilstede, men de truede den hele Skare onde Magter, der fandtes i den store By, saaledes at de aldrig senere have forulempet vore Ældster.

Disse Sendebud bleve sendte til os, fordi det var nødvendigt. Vi vilde have tilsat vort Liv, dersom Ingen havde befriet os. Vi behøvede Hjælp, og det var den eneste Kilde, hvorfra Hjælp kunde komme.

Dette er Alt, hvad jeg ønsker at sige angaaende den Englebetjening,

som jeg har nydt. Den Apostel, hvortil jeg henviste, fortalte mig, at han havde bedet og atter bedet om et Englebesøg. Dersom det havde været nødvendigt for at frelse hans Liv, ligesom det var i det nævnte Tilfælde, vilde han have modtaget et saadant; men han havde ligesom vi Adkomst til den Helligaand, og det er, Brødre og Søstre, hvad jeg ønsker at tale om. (Fortsættes.)

Utah-Nyheder.

30 Aarsdagen for Christiania Grens Oprettelse blev Torsdag Aften den 10 December fejret med en Fest i 14 Wards Forsamlingslokale i Salt Lake City. Taler holdtes af Ældste C. C. A. Christensen, Præsident Anthon H. Lund og Andre.

Prof. Willard Weihe, akkompagneret paa Piano af Prof. J. J. McClellan, udførte en henrivende Violinsolo. Ole Bull var hans Lærer, og dersom den nu afdøde store Mester havde hørt ham, vilde han ikke have skammet sig ved sin Elev. Prof. Weihe er en Mester paa sit Instrument. Han blev flere Gange fremkaldt, og hver Gang henrev han Alle ved sit underfulde Spil. Ingen af dem, som vare tilstede den Aften, vil nogensinde kunne glemme ham. (Prof. Weihes Moder var den første Kvinde, som blev døbt i Norge.)

Biskop O. H. Berg fra Provo gav en livlig Skildring om Missionsvirksomheden i Norge for 40 Aar siden. Ved en Lejlighed var en ung Pige bleven døbt, og da Folket fik det at vide, samledes de om hende paa Gaden, rev hendes Klæder i Stykker og mishandlede hende for Evangeliets Skyld. Hun rejste senere til Utah, blev lykkelig gift og er Moder til Apostel Reed Smoot, vor nuværende Repræsentant i de Forenede Staters Senat.

W. B. Preston, præsiderende Biskop i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, tilhører en Gren af et Familietræ, hvis Rod kan følges tilbage til England helt ind i det tiende Aarhundrede efter Kristus. Han er af de Lykkelige, der kunne følge deres Slægtlinie som en klar Strøm et Tusind Aar tilbage. Han har fulgt sine Forfædres Stamtræ ligesom paa en Stige, Trin for Trin, fra Søn til Fader osv. helt op til Vilhelm Erobreren, og har Navnene paa enhver af dem og kan, om han vil, bedække Væggene i sin Bolig med Portrætter af en hel Legion af Forfædre, der have indtaget fremragende Stillinger som Hærførere, Videnskabsmænd, Diplomater, Rebeller og Royalister.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Anthon L. Skanchy, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).